

ИВАН ДАВИДКОВ

НЕПОЗНАТИЯТ

chitanka.info

Непознатият, наскоро завърнал се от затвора, живееше в една барака до стадиона. Тя беше встриани от блоковете на квартала, затулена от храсти и бурени, и хората виждаха той новопоявил се човек да преминава сутрин през прашната зеленина — висок, попрегърен, с избелели дочени дрехи, закърпени на лактите и на коленете, с остригана глава, на която, дори в най-мразовитите дни, не слагаше шапка. Той се запътваше към пейките на стадиона, където събираще в найлонови чували нахвърляните по време на мачовете хартии, цигарени кутии и пластмасови чашки за кафе. Навярно още не бе успял да си намери подходяща работа и милосърден човек, отговорник за стадиона, му бе разрешил да идва тук с найлоновите чували, за да изкара някой лев за насьщния залък. Възрастните го оглеждаха любопитно, когато минаваше край тях, и разказваха един на друг какво са чули за него. Едни говореха, че бил шофьор и прегазил човек, други допълваха, че убил жена си, трети пошушиха, че разбил касата на една банка и ограбил голяма сума. Говореха, но никой не знаеше каква е истината, защото непознатият отбягваше хората и когато бързешком прекосяваше уличките на квартала, приличаше на скитащите тук кучета, които влачеха опашки и се оглеждат откъде ще полети камък към тях.

Децата се плашеха от той човек, чиято остригана глава им напомняше за каторжниците от прочетените книги, и дебнешком вървяха след него, за да видят дали няма да подпали някоя къща или да разбие магазина, откъдето майките им купуваха ориз и олио. А той отминаваше замислен, с люлеещи се крачки, както вървят моряците, мушнал в джобовете ръце, които навярно държаха, както си мислеха децата, таен ключ или оръжие. Момчетата използваха отсъствието му, за да огледат неговата барака, налепваха се до двата й прозореца, надигнати на пръсти, с очакването да видят вътре куфари с ограбено имане или наточени ножове, с които непознатият причаква своите жертви, а откриваха само един железен креват, застлан с вехто кафяво одеяло и над него, закачени за дървения таван, необичайно бели в полумрака на бараката телени кафези. В тях подскачаха и пееха птици. Имаше канарчета, имаше чинки и червеноперки, но най-интересни бяха папагалите. Необичайно ярки, качулати, с криви клонове, те крещяха и се мятаха така, че от тях летяха пера и кръжаха над леглото.

Един ден, когато децата, налепени до прозорците, се бяха увлекли в играта на папагалите, неочеквано чуха стъпки и когато се обърнаха, видяха, че зад тях стои непознатият. Виновно наведоха глави, защото вече беше късно да бягат и докато очакваха, че едрата му ръка ще им зашлели шамар или ще им извие ушите така, че да изхрущят, видяха, че той им се усмихва. За пръв път гледаха лицето му отблизо: бледо, продълговато, със следи от едра шарка по изпъкналите скули, с воднистозелени очи, в които нямаше заплаха, а усмивка.

— Моите кафези ли гледате? — попита ги той и думите просвистяха през едрите му зъби, с йодни жилки, каквито имат хората от краищата с карстови извори.

Той влезе в бараката (докато вратата беше отворена, през нея се носеше многогласно свистене и чуруликане), върна се с един кафез, в който имаше папагали, и започна да насипва в тенекиената чинийка конопени зърнца. Огненочервените папагали вървяха по дланта му, кълвяха зеленикавите зърнца, кълвяха и пръстите му, чиито нокти бяха ръбести от стари наранявания, и той се усмихваше на своя гъдел. Значи непознатият — мислеха си децата — отива в града да купува храна за своите птици и за нея сигурно дава осъдните си пари, а за себе си какво взима — навярно само самун хляб и евтин салам...

— Тия папагали са много умни — галеше ги по перата непознатият. — Аз ще ги науча да говорят...

След като почистеше всички кафези и послушаше как човките на гладните птичета, гонейки сложените им зърнца, тракат по тенекиените чинийки, той притваряше вратата на своето пеещо царство. Вземаше найлонов чувал, който се издуваше от вятъра и пукаше, и тръгваше към стадиона да събира разпилените хартии и разхвърляните пластмасови чашки.

Децата не си отиваха, а тръгваха след него. Странен беше за тях той човек, наричан от всички Затворника, който живееше самoten, само със своите кафези, в бараката до стадиона. Той ги привличаше — може би с тайната на своя живот, може би със странността си да отглежда птици и да им се радва. Със своите наивни сърца децата усещаха, че той е добър човек и вярваха, че всичко, което се е случило с него, е било резултат на клевета или на грешка.

Те вървяха между пейките на стадиона, за да му помогат, газеха пластмасовите чашки за кафе, които пухаха под обувките им, и се

стараеха всякое от тях да поноси по-дълго найлоновия чувал на непознатия. Това децата смятаха за особена чест.

10 декември 1989

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.